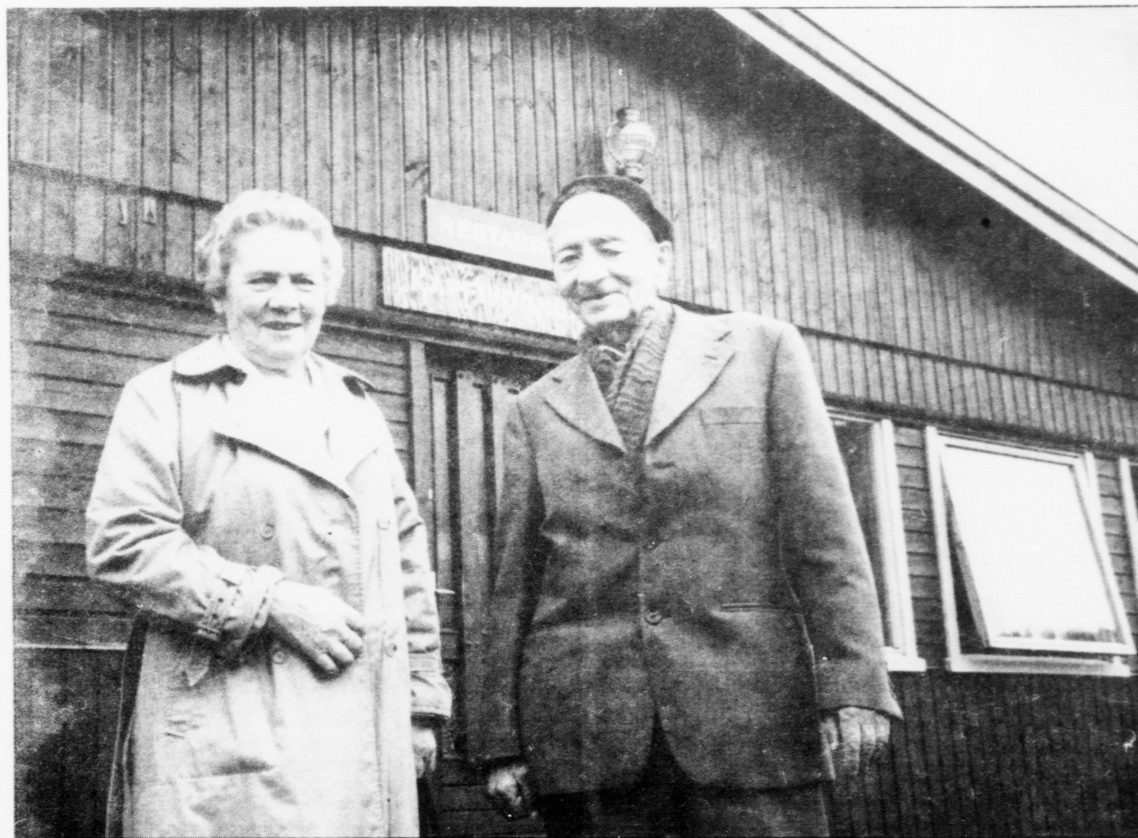

Íslendingar skilja heitið «Kaffivognurinn», men það gera aðrir utlendingar ekki, og á jann Karl upp á at seta skeltið «restaurant» oman fyrri

í allar bestu semju. Í fyrstani stóð vognurinn aftan fyrri Skipafelagið. Nokkur ár seinni bleiv vognurinn bygður stórri, og í 1960 flutti hann heim um Skipshandilin. Har helt arbeidsmannafelagið til og heitti á Karl og Giggum um at halda høluni. Vognin settu tey afturat húsinum hjá arbeidsmannafelagnum, har tey gjördu kaffi. Nakað seinni fluttu tey longur heim eft-

ir, men tá mátti vognurinn takast sundur, tí hann var bygður á fastari grund, og tey finga samstundis loyvi at byggja vognin stórri.

Har stóð vognurinn so, til havnarekið varð broytt í 1981. Tá bygdu tey av nýggjum undir berginum við Eystaru Bryggju. Tað er fimti kaffivognurinn.

Stóð væl fyrri

Plássið halda tey vera

ófæra gott. Vognurinn stendur væl fyrri, so tað fellur fólki natúrliga at detta inn á gólvið. Tey flestu, sum koma, eru arbeidsfólk, ið fara í Kaffivognin til kaffi, og tá er rættilig trokan. Men tað koma eisini nógv onnur fólk í kaffivognin. Fólk dæmar at koma har. Ikki so sjáldan siggja barnagarðsbørn í kaffivogninum.

— Tað hevur altíð glett

meg at sæð tey smáu sitið so fitt við borðini, sigur Giggja.

Nógv fólk eru í kaffivogninum og biða eftir strandfaraskipi ella bussi. Soleiðis hevur tað altíð verið, tí onnur biðihøli eru ikki, og kaffivognurinn stendur soleiðis fyrri.

Um summaríð kemur eisini nógv fremmandafólk í Kaffivognin. Har seta tey seg at skriva postkort, og tað er eisini

meira enn so hent, at onkur hevur biðið Karl og Giggum um loyvi at sett viðføri har, meðan tey eru farin onkur ørindi.

Karl og Giggja lata væl at árunum í Kaffivogninum. Øll hava sitið væl um sátt, sum ein familja, bæði starvsfólk og viðskiftafólk. Tað bar væl til at hava børnini við til arbeiðis. Børnini vistu, hvar foreldrini vóru, komu oman sjálv, og tá tey vóru

stórri, tóku tey hondina við i.

Giggja heldur ikki, at tað var strævið at hava Kaffivognin. Tað kundi vera minst líka strævið at vera heima, heldur hon.

Nú høvdu tey hug at leggja frá sær. Tey lýstu Kaffivognin til sølu ella til leigu, og 1. október yvirtóku nýggju eigararnir.

randi

Lívið

Minnist tú, tá várið kom,

— og tað bar móti ljósari tíðum.

Tann fyrsti summardáin kom so tíðliga,

— tú froddist.

So komu sóljurnar, kagandi uppundan,

og tú segði við teg sjálvan:

sum tað er gott at liva!

Minnist tú loturnar

— lívið var tú.

Vit fóru í ána, byrgdu fyrri vatninum,

so vit finga ein hyl at spæla í.

Og hitin frá sumrinum fylti sálina av gleði og nøktsemi.

Vit vóru glád,

grunaðu ikki, at dagur var farin,

— tí tað var so vælsignað at liva!

Minnist tú, tá vit tóku hvønnannan í hond og sögdu:

Latum okkum liva lívið.

Við elskhuga, djúpasta eymleika og tokka runnu sálir saman.

— Men kærlíkin hvarv —

hvar er lívið.

Kuldin kom, og hann nívdí,

vildi taka teg av ræði.

— Er tað vert at liva.

Tá roynir tú at fara út at leita,

men hugurin far teg at stara til jarðar.

Okkurt skyggir fyrri eygunum, og tú noyðir teg at hyggja upp,

og í øllum kuldanum sært tú norðlýsið,

og hjartað fyllist av vón.

Norðlýsið hvørur, men tú veitst, at tað kemur aftur,

— og Á KANST TÚ LIVA!

Vit selja itróttarmyndir

Tey, ið ynskja at keypa itróttarmyndir frá Sosialinum, eru vælkomin til hetta. Kostnaðurin er alt eftir stødd v.m. á myndini. Tit kunnu bileggja við at ringja til Sosialin, tlf. 11820 og tosa við Grækaris.